



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 138/2019 - 12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. decembra 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojмира Mamojku (sudca spravodajca) a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Róbertom Bockaničom, Seberíniho 1, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41 CoKR 22/2018-1694 z 20. septembra 2018 a uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 1 R 3/2013-1706 z 19. novembra 2018 a vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 1 R 3/2013 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a s'ťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. januára 2019 doručená ústavná s'ťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „s'ťažovateľka“, v citáciách „s'ťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 41 CoKR 22/2018-1694 z 20. septembra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“, v citáciách „Potvrdzujúce uznesenie“) a uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 R 3/2013-1706 z 19. novembra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“, v citáciách „Uznesenie o vyhlásení konkurzu“, spolu aj „napadnuté rozhodnutia“) a porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 R 3/2013 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu ústavnej s'ťažnosti a jej príloh vyplýva, že s'ťažovateľka je veriteľkou dlžníka [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „dlžník“), ktorá si svoju pohľadávku uplatnila v reštrukturalizačnom konaní dlžníka vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 1 R 3/2013.

Okresný súd uznesením č. k. 1 R 3/2013-220 z 25. júla 2013 začal proti dlžníkovi reštrukturalizačné konanie podľa zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o konkurze

a reštrukturalizácii“). Následne okresný súd uznesením č. k. 1 R 3/2013-224 z 8. augusta 2013 povolil reštrukturalizáciu dlžníka a ustanovil reštrukturalizačného správcu.

Dňa 18. októbra 2013 sa konala schôdza veriteľov, na ktorej bol zvolený trojčlenný veriteľský výbor dlžníka. Dňa 7. februára 2014 sa konala schvaľovacia schôdza dlžníka, na ktorej bol schválený reštrukturalizačný plán dlžníka. Zápisnica zo schvaľovacej schôdze bola okresnému súdu doručená 13. februára 2014 a nasledujúci deň bol okresnému súdu doručený aj návrh dlžníka na potvrdenie reštrukturalizačného plánu súdom a na ukončenie reštrukturalizácie.

Okresný súd uznesením z 8. januára 2014 zamietol návrhy dvoch veriteľov dlžníka, ktorým sa domáhali zastavenia reštrukturalizačného konania, začatia konkurzného konania a vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka z dôvodu nimi tvrdeného porušenia povinností reštrukturalizačnej správkyne. Na základe odvolaní týchto veriteľov dlžníka krajský súd uznesením z 26. marca 2014 zrušil uznesenie okresného súdu z 8. januára 2014 (o zamietnutí návrhu týchto dvoch veriteľov) a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie s vysloveným záväzným právnym záverom, že reštrukturalizačná správkyňa závažne porušila svoje povinnosti, a preto sú splnené podmienky pre zastavenie reštrukturalizačného konania a vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka. Okresný súd viazaný právnymi závermi krajského súdu rozhodol uznesením č. k. 1 R 3/2013-803 zo 16. apríla 2014 o zastavení reštrukturalizačného konania a vyhlásil konkurz na majetok dlžníka. Ústavný súd svojím nálezom č. k. I. ÚS 375/2014-80 zo 4. februára 2015 zrušil uznesenie okresného súdu č. k. 1 R 3/2013-803 zo 16. apríla 2014 a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie.

Okresný súd uznesením č. k. 1 R 3/2013-990 zo 4. mája 2015 potvrdil reštrukturalizačný plán dlžníka prijatý schvaľovacou schôdzou 7. februára 2014 a ukončil reštrukturalizáciu dlžníka. Ústavný súd nálezom č. k. II. ÚS 34/2016-41 z 13. septembra 2016 predmetné rozhodnutie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Následne okresný súd uznesením č. k. 1 R 3/2013-1646 z 20. júna 2018 zamietol reštrukturalizačný plán prijatý schvaľovacou schôdzou 7. februára 2014 (ďalej len „uznesenie o zamietnutí reštrukturalizačného plánu“, v citáciách „Zamietacie uznesenie“). Proti uzneseniu o zamietnutí reštrukturalizačného plánu sa dlžník odvolal a krajský súd rozhodol napadnutým uznesením o potvrdení uznesenia súdu prvej inštancie. Napadnuté uznesenie krajského súdu bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 219/2018

zo 14. novembra 2018. Následne bolo napadnutým uznesením okresného súdu zastavené reštrukturalizačné konanie, vyhlásený konkurz na majetok dlžníka a do funkcie správcu konkurznej podstaty bol ustanovený [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]. Napadnuté uznesenie okresného súdu bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 226/2018 z 23. novembra 2018.

3. Sťažovateľka je toho názoru, že krajský súd sa v napadnutom uznesení stotožnil s úvahami a postupom okresného súdu pri posudzovaní a schvaľovaní prihlášok veriteľov, ako aj pri posudzovaní priebehu konania schôdze veriteľov dlžníka konanej 18. októbra 2013 a spôsobu kreovania veriteľského výboru dlžníka, avšak vo vzťahu k realnosti uskutočniteľnosti plánu sa krajský súd uspokojil len s prevzatím tvrdení okresného súdu o tom, že správkyňa, resp. dlžník nepredložili konkrétne údaje o plnení plánu. S námietkou dlžníka, že plán je možné plniť až po jeho schválení, sa krajský súd nevysporiadal a ani neuviedol, prečo by plán nemal byť reálny. Zároveň sa len veľmi arbitrárne vyjadril aj k námietke dlžníka o pried'ahoch v reštrukturalizačnom konaní.

Sťažovateľka uvádza, že krajský súd *«nedal jasne a zrozumiteľne odpovede najmä na tieto otázky dôležité pre rozhodnutie:*

- *prečo je preskúmvanie postupu prihlasovania a schvaľovania prihlášok veriteľov [REDAKOVANÉ] v rámci rozhodovania o návrhu na potvrdenie plánu zákonným postupom v zmysle § 154 ods. 1 ZKR (pozn., zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii), keď v odôvodnení Potvrdzujúceho uznesenia absentuje konkrétna skutočnosť smerujúca k podstatnému porušeniu ustanovení ZKR o náležitostiach plánu, postupe pri príprave plánu, hlasovaní o pláne alebo iných ustanovení týkajúcich sa plánu, ak to malo nepriaznivý vplyv na niektorého z účastníkov plánu (§ 154 ods. 1 písm. a/ ZKR);*

- *prečo z Nálezu Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 34/2016 - 41 z 13.09.2016 vyplývala pre Okresný súd povinnosť skúmať proces podávania a schvaľovania prihlášok veriteľov Dlžníka, keď Ústavný súd SR v predmetnom náleze uviedol, len že „je zákonnou povinnosťou okresného súdu, ktorý má právomoc rozhodnúť o potvrdení, aj o zamietnutí plánu, preskúmať konkrétne okolnosti reštrukturalizácie sťažovateľa vo väzbe na kritériá, ktoré ústia do zamietnutia plánu, a až v prípade ich absencie rozhodnúť o potvrdení plánu“, pričom žiadnym spôsobom nerozšíril právomoc Okresného súdu v konaní o návrhu*

na potvrdenie plánu aj o právomoci rozhodovať o incidenčných žalobách (§ 124 ods. 4 ZKR);

- v akom ustanovení ZKR je zakotvená povinnosť reštrukturalizačného súdu v konaní o návrhu na potvrdenie plánu skúmať postup pri podávaní prihlášok veriteľov Dlužníka;...

... Výklad ustanovení ZKR zvolený Krajským súdom v Potvrdzujúcom uznesení porušuje princíp právnej istoty najmä pretože, Krajský súd akceptoval a potvrdil nezákonné rozšírenie právomoci Okresného súdu rozhodnúť o postupe pri prihlasovaní prihlášok veriteľov Dlužníka v rámci konania o návrhu na potvrdenie plánu. Túto právomoc má príslušný okresný súd výlučne v rámci konania podľa § 124 ods. 4 ZKR. Túto povinnosť vyvodzoval Krajský súd z Nálezu Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 34/2016 - 41 z 13.09.2016, resp. zo ZKR napriek tomu, že nález Ústavného súdu SR ako ani ZKR takúto povinnosť nezakotvujú.».

Na základe uvedeného je podľa názoru sťažovateľky napadnuté uznesenie krajského súdu nepreskúmateľné, arbitrárne a svojvoľné.

4. Sťažovateľka v ďalšej časti ústavnej sťažnosti dôvodí, že „platne zvolený veriteľský výbor dňa 08.01.2014 schválil návrh plánu Dlužníka. Následne dňa 07.02.2014 veritelia s hlasovacím právom na schvaľovacej schôdzi platne schválili reštrukturalizačný plán Dlužníka. Výklad zvolený Krajským súdom v Potvrdzujúcom uznesení má za následok zastavenie reštrukturalizačného konania, začatie konkurzného konania a vyhlásenie konkurzu na majetok Dlužníka. Takýto postup je v rozpore s vôľou prejavenu oprávnenými veriteľmi ako účastníkmi reštrukturalizačného konania a má za následok negovanie výsledkov nimi uplatnených práv. Naopak, zvýhodňuje tých veriteľov - účastníkov konania, ktorí v súlade so zákonom nemali hlasovacie právo, a ktorým takto súd umožnil opätovne v celom rozsahu uplatniť všetky práva v konkurznom konaní, ktoré by inak v reštrukturalizačnom konaní nemali.“.

5. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru boli podľa názoru sťažovateľky porušené aj tým, že „Krajský súd Potvrdzujúcim uznesením porušil Ústavným súdom SR

deklarovanú povinnosť zohľadňovať pri rozhodovaní nespravodlivé dôsledky svojho rozhodnutia na účastníkov konania a spoločný záujem veriteľov.

Ústavný súd SR opakovane konštatoval povinnosť súdu pri rozhodovaní zohľadňovať nespravodlivé dôsledky svojho rozhodnutia na účastníkov konania (napr. I. ÚS 26/2010, rovnako I. ÚS 200/2011).

Základným predpokladom pre začatie reštrukturalizačného konania a povolenie reštrukturalizácie je záver zodpovedných subjektov - správcu a súdu o tom, že v prípade povolenia reštrukturalizácie možno dôvodne predpokladať väčší rozsah uspokojenia veriteľov dlžníka ako v prípade vyhlásenia konkurzu [§ 109 ods. 3 písm. g) a § 116 ods. 2 písm. e) ZKR]. Zákon aj v základných zásadách (§ 5 ZKR) výslovne ukladá súdu povinnosť postupovať pri riešení úpadku dlžníka tak, aby dosiahol pre veriteľov čo najvyššiu možnú mieru uspokojenia ich pohľadávok.

Primárnym účelom reštrukturalizácie je dosiahnutie vyššej miery uspokojenia veriteľov ako pri konkurze. Dosiahnutie čo najvyššej možnej miery uspokojenia pohľadávok veriteľov je zároveň jediným spoločným záujmom veriteľov, ktorý pozná aj zákon [porovnaj § 5, § 154 ods. 1 písm. f) a § 127 ods. 4 ZKR]. Povinnosť súdu zohľadniť pri rozhodovaní o konverzii reštrukturalizačného konania na konkurzné konanie aj výšku miery uspokojenia veriteľov (ako spoločný záujem veriteľov) skonštatoval aj Ústavný súd SR (I. ÚS 200/2011). Z reštrukturalizačného plánu Dlžníka je zrejmé, že táto podmienka bola splnená. Základným dôsledkom Potvrdzujúceho uznesenia je vyhlásenie konkurzu na majetok Dlžníka, a teda dosiahnutie nižšej miery uspokojenia veriteľov, vrátane Sťažovateľa ako pri reštrukturalizácii. Takýto dôsledok je možné považovať za nespravodlivý - v rozpore s účelom reštrukturalizačného konania, v rozpore so základnou zásadou konania podľa ZKR ako takého (§ 5 ZKR) a v rozpore so spoločným záujmom veriteľov, vrátane Sťažovateľa.

Krajský súd bol tento dôsledok s poukazom na citovanú judikatúru Ústavného súdu SR, ako aj s poukazom na § 5 ZKR, povinný pri rozhodovaní zohľadniť. Neurobil tak, čím porušil svoju povinnosť. K tejto otázke sa v Potvrdzujúcom uznesení vyjadril čisto formalistický jednou vetou Potvrdzujúceho uznesenia. Vôbec nevyhodnotil, aká miera uspokojenia veriteľov bude v konkurze v porovnaní s reštrukturalizáciou dosiahnutá. Vôbec sa nevyjadril k otázke, prečo je prípadná nižšia miera uspokojenia veriteľov v konkurze

spravodlivým dôsledkom pre účastníkov konania. Jeho rozhodnutie je vo vzťahu k týmto otázkam aj nepreskúmateľné.

Ďalšou podstatnou okolnosťou, ktorú mal Krajský súd pri rozhodovaní zohľadniť z pohľadu (ne)spravodlivosti dôsledkov rozhodnutia na účastníkov konania, je otázka nevyhnutnosti zániku Dlžníka. Krajský súd sa vôbec nezaoberal otázkou, či je spravodlivé, a ak áno, tak prečo je spravodlivé uplatniť výklad zákona, ktorý vedie k zániku Dlžníka ako účastníka konania, hoci je prípustný aj iný výklad zákona, ktorý by k takémuto radikálnemu dôsledku nevedol (naopak by umožnil Dlžníkovi naďalej podnikat' a platiť dane). Vôbec sa nezaoberal otázkou, prečo je spravodlivé uplatniť výklad zákona smerujúci k zániku Dlžníka, hoci samotný Dlžník, resp. Sťažovateľ, či iný účastník reštrukturalizačného konania Dlžníka, nesporne žiadnu svoju povinnosť neporušil, ale učinil tak Okresný súd, resp. Krajský súd, keď o návrhu a potvrdenie plánu rozhodovali až po viac ako štyroch rokoch. Potvrdzujúce uznesenie je v tomto smere aj nepreskúmateľné.“

6. Sťažovateľka poukazuje taktiež na neprimeranú lehotu, v ktorej všeobecné súdy rozhodli o návrhu na potvrdenie reštrukturalizačného plánu dlžníka, a teda na porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keď uvádza:

„Návrh na potvrdenie plánu (§151 ods. 1 ZKR) doručil Dlžník na Okresný súd dňa 14.02.2014. O tomto návrhu však Okresný súd v roku 2014 nerozhodoval. O potvrdení plánu Okresný súd rozhodol až uznesením č. k. 1 R/3/2013 - 990, a to až dňa 04.05.2015. Uznesením č. k. 1R/3/2013 - 990 mal Okresný súd napraviť neústavný stav (deklarovaný Nálezom Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 375/2014 - 80) v reštrukturalizačnom konaní Dlžníka, no nestalo sa tak. Ústavný súd SR už druhýkrát v reštrukturalizačnom konaní Dlžníka rozhodol o zrušení konkrétneho rozhodnutia. Ústavný súd SR Nálezom č. k. II. ÚS 34/2016 - 41 z 13.09.2016 rozhodol o porušení základných práv (v tomto prípade základných práv veriteľa SPP) a uznesenie Okresného súdu č. k. 1 R/3/2013 - 990 z 04.05.2015 zrušil a vec vrátil Okresnému súdu na ďalšie konanie.

O návrhu Dlžníka na potvrdenie plánu a ukončenie reštrukturalizácie, a tým aj o právach Sťažovateľa na uplatnenie si svojej Pohľadávky, preto Okresný súd rozhodol

opätovne. Zamietacím uznesením však reštrukturalizačný plán Dlužníka prijatý schvaľovacou schôdzou Dlužníka zamietol. Zarážajúce je, že Zamietacie uznesenie vydal Okresný súd až po takmer dvoch rokoch od vydania Nálezu Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 34/2016-41 !!!

Nakoľko Dlužník podal voči Zamietaciemu uzneseniu odvolanie (Pozn: Sťažovateľ toto právo nemá § 154 ods. 2 veta druhá ZKR). O odvolaní Dlužníka rozhodol Krajský súd dňa 20.09.2018 Potvrdzujúcim uznesením. Avšak Potvrdzujúce uznesenie bolo v Obchodnom vestníku zverejnené (publikované) až dňa 14.11.2018. O návrhu Dlužníka na potvrdenie reštrukturalizačného plánu prijatého schvaľovacou schôdzou Dlužníka dňa 07.02.2014, ktorý bol na Okresný súd doručený dňa 14.02.2014, tak bolo meritórne rozhodnuté až dňa 20.09.2018, pričom k publikácii tohto meritórneho rozhodnutia došlo až 14.11.2018, t. j. až po takmer piatich rokoch !!!“

7. Napadnutými rozhodnutiami bolo podľa názoru sťažovateľky porušené aj jej základné právo vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a právo na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, pretože „*primárnym účelom konkurzu na rozdiel od reštrukturalizácie nie je ozdravenie Dlužníka a pokračovanie v jeho podnikateľskej činnosti, ale len pomerné uspokojenie veriteľov (v nižšej miere ako pri reštrukturalizácii) a následný zánik Dlužníka. Ide o zásadnú a nezvratnú zmenu, ktorej dôsledkom je zánik možnosti Dlužníka pokračovať v podnikateľskej činnosti a vytvárať zisk. Pokiaľ k takémuto zásadnému zásahu do právneho postavenia Dlužníka dôjde v rozpore so zákonom či Ústavou SR, dochádza i k porušeniu práva Dlužníka, a v tomto prípade aj Sťažovateľa vlastniť a pokojne užívať majetok. Sťažovateľ a ďalší veritelia Dlužníka sú týmto postupom súdov navyše postihnutí spôsobom, ktorý je celkom zjavne v rozpore s príslušnými ustanoveniami ZKR (§ 153 ods. 1 a § 154 ods. 1 ZKR).“*

8. Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jej v záhlaví označených práv napadnutými rozhodnutiami, napadnuté rozhodnutia zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a priznal sťažovateľke náhradu trov právneho zastúpenia.

9. Sťažovateľka zároveň žiada odložiť vykonateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu a napadnutého uznesenia okresného súdu do právoplatného rozhodnutia o ústavnej sťažnosti.

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

13. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

14. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd

zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

16. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy rovní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo na to, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

17. Predmetom ústavnej sťažnosti je sťažovateľkou namietané porušenie ňou označených práv, ku ktorému malo dôjsť napadnutým uznesením krajského súdu, ktorý potvrdil uznesenie okresného súdu o zamietnutí reštrukturalizačného plánu a následne vydaným napadnutým uznesením okresného súdu, ktorý vyhlásil konkurz na majetok dlžníka.

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva sťažovateľky na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutými rozhodnutiami

18. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

19. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

20. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

21. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

22. Vychádzajúc z uvedených právnych názorov, ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti ústavnej sťažnosti preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu o zamietnutí reštrukturalizačného plánu. Krajský súd svoje uznesenie odôvodnil v podstatnej časti takto:

„17. K namietaným dôvodom odvolania po ich preskúmaní odvolací súd uvádza, že nie sú dôvodné. K prvej odvolacej námietke dlžníka odvolací súd uvádza, že nie je možné prisvedčiť odvolateľovi v tom, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Konkrétne, že súd prvej inštancie v rozpore s ustanoveniami ZKR podrobil skúmaniu postup pri prihlasovaní prihlášok veriteľa [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] bez náväznosti na prípravu či schvaľovanie plánu. S týmto tvrdením dlžníka sa odvolací súd nemohol stotožniť, pretože po oboznámení sa s chronológiou spisu je nesporne odvolacím súdom zistené, že súd prvej inštancie sa musel vysporiadať s postupom správkyne pri prihlasovaní prihlášok veriteľa [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], a to práve na náväznosť na prípravu a schvaľovanie plánu. Táto povinnosť súdu prvej inštancie konkrétne vychádzala z nálezu Ústavného súdu SR II.ÚS/34/2016 - 41 zo dňa 13.09.2016, ktorým bolo rozhodnuté o sťažnosti [REDAKOVANÉ] o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ústavný súd SR rozhodol, že úlohou reštrukturalizačného súdu je pôsobiť v procese reštrukturalizácie aktívne tak, aby reštrukturalizácia nemohla byť vnímaná ako proces účelového spolupôsobenia dlžníka a správcu (príp. aj niektorých veriteľov) s cieľom vylúčiť významných veriteľov z rozhodovania a hlasovania.

18. Okresný súd v zmysle citovaného rozhodnutia postupoval v intenciách rozhodnutia nálezu Ústavného súdu SR a skúmal okolnosti pri posudzovaní a schvaľovaní prihlášok veriteľov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Riadil sa zákonnou úpravou, ktorá definuje, že jedným zo základných predpokladov potvrdenia plánu súdom je, že plán je v súlade so spoločným záujmom veriteľov, ktorý bol ako správne konštatoval okresný súd a Ústavný súd SR vo svojej judikatúre ustálil ako pojem spoločného záujmu veriteľov v reštrukturalizácii ako nadradený záujem všetkých veriteľov nad záujmy jednotlivých, kedy meradlom je hľadisko spravodlivosti a výnosnosti v porovnaní s ostatnými spôsobmi riešenia úpadku alebo ako maximalizáciu uspokojenia pohľadávok všetkých veriteľov pri spravodlivom usporiadaní vzťahov všetkých veriteľov s dlžníkom. Aby bol plán v súlade so spoločným záujmom

veriteľov, musí byť reálny, t. j. uskutočniteľný a udržateľný. Okresný súd z uvedených dôvodov v napadnutom rozhodnutí posudzoval nie rovnaký postup správkyne pri posudzovaní prihlášky veriteľa [REDACTED] a [REDACTED]. Okresný súd preto správne konštatoval, že správkyňa nepostupovala pri preskúmvaní prihlášok týchto veriteľov v zmysle ust. § 124 ods. 1 ZKR z odbornou starostlivosťou a nezvolila rovnaký prístup a kritériá pre posúdenie, či je prihlásená pohľadávka toho ktorého veriteľa sporná alebo nie. U veriteľa [REDACTED] nepovažovala právoplatné rozhodnutie súdu za právny dôvod vzniku záväzku, a teda ani za právny dôvod prihlásenej pohľadávky na rozdiel od uznania dlhu, ktorý ako právny dôvod vzniku pohľadávky uznala u veriteľa [REDACTED]. Vychádzajúc z právnej úpravy za právny dôvod vzniku pohľadávky však nie je možné považovať ani uznanie dlhu, ktorý ako právny dôvod vzniku svojej pohľadávky označil veriteľ [REDACTED] vo voľnej prílohe popisuje právny dôvod prihlásenej pohľadávky ako dodávku zemného plynu dodávaného do odberného miesta [REDACTED], na základe Zmluvy o dodávke plynu zo dňa 12.09.2003. Pokiaľ aj správkyňa usúdila, že označená zmluva o dodávke plynu taktiež nie je právnym dôvodom pohľadávky veriteľa nebol dôvod, aby naopak neakceptovala ako právny dôvod pohľadávky [REDACTED] právoplatné súdne rozhodnutie pokiaľ akceptovala ako právny dôvod pohľadávky veriteľa [REDACTED] právny úkon o uznaní záväzku. S týmto názorom súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožnil v plnom rozsahu. Ďalej okresný súd správne zistil, že správkyňa v prípade veriteľa [REDACTED] v zozname pohľadávok ako právny dôvod záväzku uviedla nie zmluvu, ktorou dlžník potvrdil a uznal svoj záväzok, t. j. právny dôvod uvedený veriteľom v prihláške, ale akcionársku zmluvu napriek tomu, že veriteľ takto vôbec nedefinoval právny dôvod prihlásenej pohľadávky v prihláške. Správkyňa tak postupovala nad rámec údajov uvedených v prihláške veriteľa [REDACTED], a teda v rozpore s ust. § 123 ods. 1 ZKR a kedy týmto svojím postupom konvalidovala nesprávny postup veriteľa pri prihlasovaní svojej pohľadávky. Okresný súd správne zhrnul, že prihlášky oboch veriteľov vykazovali hmotnoprávne nedostatky, kedy obaja veritelia nesprávne uviedli právny dôvod vzniku svojich pohľadávok, správkyňa však napriek tomu poprela len pohľadávku veriteľa [REDACTED] a pohľadávku veriteľa [REDACTED] napriek uvedeným hmotnoprávnym nedostatkom za spornú nepovažovala a v zozname pohľadávok svojvoľne uviedla iný právny dôvod

vzniku jeho pohľadávky, pričom dôsledkom tohto rozdielneho prístupu a postupu správkyne pri posudzovaní prihlásených pohľadávok týchto veriteľov je skutočnosť, že najväčším veriteľom v reštrukturalizácii dlžníka sa stala práve spoločnosť [REDACTED], ktorej právny dôvod k prihlásenej pohľadávke a vôbec samotná pohľadávka veriteľa je však nepreskúmateľná, a ktorá pohľadávka s najväčšou pravdepodobnosťou v skutočnosti vyplýva zo záväzného listu a z akcionárskej zmluvy, ako to vyplýva z článku A - K Zmluvy o predbežnom vyrovnaní, ktorá zmluva je v bodoch 2.1.1 a 2.1.3 len uznaním záväzku, a ktoré listiny - záväzný list a akcionárska zmluva neboli k prihláške pripojené, preto nemohla správkyňa s odbornou starostlivosťou tieto listiny, a teda právny dôvod a výšku prihlásenej pohľadávky tohto veriteľa, preskúmať.

19. Z nálezu Ústavného súdu SR II. ÚS/34/2016 - 41 zo dňa 13.09.2016 je nepochybne aj odvolacím súdom zistené, že ústavný súd uložil okresnému súdu, ktorý má právomoc rozhodnúť o potvrdení, ale aj o zamietnutí plánu, preskúmať konkrétne okolnosti reštrukturalizácie dlžníka vo väzbe na kritériá, ktoré ústia do zamietnutia plánu a až v prípade ich absencie rozhodnúť o potvrdení plánu. Rozhodnutie súdu sa pritom musí opierať o konkrétne zistenie a skutkové okolnosti reštrukturalizácie, pričom v súdenom prípade táto povinnosť bola zvýraznená tým, že veriteľ [REDACTED] pred potvrdením plánu jeho obsah namietal, správkyňa a okresný súd žiadal o vysvetlenie jeho obsahu a dal podnet na jeho neschválenie, čím poskytol okresnému súdu priestor na vyrovnanie sa s týmito námietkami. Keďže okresný súd postupoval v zmysle citovaného rozhodnutia, keď sa vysporiadal s nie rovnakým prístupom správkyne pri posudzovaní prihlášok veriteľov [REDACTED] a [REDACTED], pretože vychádzal zo zásady, aby bolo spravodlivo rozhodnuté z pohľadu všetkých veriteľov vysporiadať sa s danosťou, prípadne s absenciou zákonných dôvodov na zamietnutie plánu.

20. K ďalšej odvolacej námietke dlžníka, a to že súd prvej inštancie rozhodol, že plán nie je aktuálny, a preto nie je realizovateľný, odvolací súd uvádza, že ani táto odvolacia námietka dlžníka nie je dôvodná. Okresný súd správne v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že správkyňa sa vo vzťahu k veriteľovi [REDACTED] dopustila ďalšieho zvýhodňujúceho konania na schôdzi veriteľov dňa 18.10.2013, keď pre účely hlasovania a voľby za člena veriteľského výboru akceptovala počet jeho hlasov v plnom rozsahu 120.219.962 napriek tomu, že časť pohľadávky tohto veriteľa predstavoval nárok

na zmluvnú pokutu 35.000.000 Eur (§ 126 ods. 3 v spojení s ust. § 95 ods. 2, 3 ZKR), ktorý je možné uspokojiť v poradí len ako podriadenú pohľadávku a v ktorom rozsahu tento veriteľ preto nebol oprávnený na schôdzi veriteľov hlasovať, ani byť volený do veriteľského výboru. Pri navrhovaní členov veriteľského výboru správkyňa vychádzala z nezákonného počtu hlasov tohto veriteľa, t. j. vrátane uvedených 35.000.000 hlasov zodpovedajúcich pohľadávke z titulu z voľnej pokuty veriteľa, aj v tomto rozsahu navrhla za člena veriteľského výboru a dala o ňom schôdzi veriteľa aj v tomto nezákonnom rozsahu hlasovať. Postupovala teda v rozpore so zákonom s ust. § 126 ods. 3 ZKR, v dôsledku čoho bol na predmetnej schôdzi veriteľov kreovaný veriteľský výbor v rozpore so zákonom, kedy za člena veriteľského výboru bol v plnom rozsahu hlasov, vrátane hlasov z titulu zmluvnej pokuty, zvolený veriteľ [REDAKOVANÉ], za člena výboru naopak nemohol byť ani volený veriteľ [REDAKOVANÉ] v dôsledku jeho úplného popretia pohľadávok, a to aj judikovaných. Okresný súd správne zdôraznil, že jednou z kľúčových úloh veriteľského výboru je schválenie plánu, čo je zároveň predpokladom jeho predloženia schvaľovacej schôdzi. Neschválenie plánu veriteľským výborom má za následok povinnosť správcu bezodkladne požiadať súd o vyhlásenie konkurzu (§ 144 ods. 2 ZKR) a následne povinnosť súdu vyhlásiť konkurz na majetok dlžníka (§ 131 ods. 2 písm. f) ZKR). Účelom a zmyslom ust. § 126 ods. 3 veta štvrtá ZKR je preto dosiahnuť, aby veritelia spriaznení s dlžníkom nemohli ovplyvňovať priebeh reštrukturalizácie účasťou a hlasovaním vo veriteľskom výbore o pláne a mal naopak zabezpečiť a garantovať čo najobjektívnejšie veriteľského výboru vzhľadom na jeho právomoci za účelom objektívneho priebehu procesu reštrukturalizácie dlžníka. Ďalej okresný súd správne poukázal na fakt, že samotná zápisnica zo schôdze veriteľov zo dňa 18.10.2013 je zmätočná v tom, že podľa výsledkov hlasovania za všetky tri návrhy členov veriteľského výboru hlasoval len veriteľ [REDAKOVANÉ] s počtom hlasov 120.219.962, to znamená ďalší na schôdzi prítomný veritelia oprávnení hlasovať - [REDAKOVANÉ] logicky museli hlasovať buď proti alebo zdržať sa hlasovania, správkyňa aj napriek tejto skutočnosti pri všetkých troch hlasovaniach konštatovala, že proti hlasovalo 0 a zdržalo sa 0 hlasov a pri hlasovaní [REDAKOVANÉ] uvádza výšku hlasov v percentách 100%, kedy tento veriteľ disponoval hlasmi 99,933%. Správkyňa pri žiadnom hlasovaní neuvádzala kto hlasoval proti a kto sa zdržal hlasovania. Celkový počet hlasov veriteľov, prítomných

na schôdzi veriteľov dňa 18.10.2013, tak nezodpovedá výsledkom hlasovania uvedených v zápisnici. Zápisnica tak neposkytuje hodnoverný obraz o priebehu schôdze, na ktorej bol kreovaný veriteľský výbor a je preto v rozpore s ust. § 126 ods. 4 ZKR. Okresný súd preto dospel k správne záveru, že sa jednalo o zásadné a podstatné porušenie zákona pri posúdení prihlásených pohľadávok veriteľov, pri kreovaní veriteľského výboru, kedy zo zápisnice nie je možné hodnoverne zistiť ako veritelia hlasovali o členoch veriteľského výboru, ktorého dôsledkom je následné porušenie zákona pri hlasovaní o pláne vo veriteľskom výbore zvolenom v rozpore so zákonom, a ktorého porušenia majú nepriaznivý vplyv na účastníka plánu veriteľa ██████████ (§ 154 ods. 1 písm. a/ ZKR), ktorý bol naopak postupom správkyne zbavený všetkých práv spojených s prihlásenou pohľadávkou, a teda práva aktívne sa podieľať na procese reštrukturalizácie a hlasovať o pláne minimálne jeho judikovaných pohľadávok.

21. Odvolací súd ďalej konštatuje, že nie je možné vytknúť okresnému súdu jeho záver, že po jednom roku plnenia plánu zo dňa 16.05.2016, keď aj dozorná správkyňa vzhľadom na podstatnú zmenu skutkových okolností po schválení plánu schvaľovacou schôdzou objektívne nemohla uviesť žiaden konkrétny údaj vychádzajúci z plánu, ktorý by potvrdzoval, že plán sa reálne plní. Do správy nebolo možné zistiť ako funguje dlžník po potvrdení plánu, aké záväzky plní, aké plnenia poskytuje, ktorým odberateľom, koľko má zamestnancov. V správe absentujú konkrétne ekonomické výsledky, ukazovatele, slúžiace pre porovnanie aktuálnej ekonomickej situácie dlžníka zo situáciou predpokladanou plánom pre toto obdobie 12 mesiacov, po potvrdení plánu. Bez náležitého obsahu dozornej správy nemá táto sama o sebe zmysel a znamená len ďalšie odčerpanie finančných prostriedkov z majetku dlžníka, ktoré by namiesto toho mali slúžiť k uspokojeniu pohľadávok veriteľov. Dlžník ani správkyňa rozumne a presvedčivo nevysvetlili a nezdôvodnili, ako je možné ku dňu rozhodnutia súdu akceptovať ekonomické výstupy pre plnenie plánov, deklarované v pláne ku dňu jeho vyhotovenia, t. j. ku dňu 31.12.2013 (§ 217 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 196 ZKR), teda že po zmene skutkového stavu v rámci spoločnosti dlžníka je plán v súlade s ust. § 134 ods. 1 ZKR a v súlade so spoločným záujmom veriteľov. Vychádzajúc z uvedeného okresný súd preto správne konštatoval, že plán ku dňu rozhodnutia súdu nie je reálny. Súd nemal za preukázané, že plnenia veriteľom podľa jeho záväznej časti sú ku dňu rozhodnutia súdu uskutočniteľné a taktiež, že plán je

schopný poskytnúť vyššiu možnú mieru uspokojenia veriteľov než v konkurze, a že je v spoločnom záujme veriteľov.

22. K poslednej odvolacej námietke dlžníka a to, že súd nerozhodol o návrhu na schválenie plánov v zákonom primeranej dobe odvolací súd uvádza, že z chronologického prehľadu spisu jednoznačne vyplýva, že o návrhu na schválenie plánu nebolo možné rozhodnúť v primeranej dobe práve vzhľadom na rozhodnutia, ktoré prebiehali na odvolacom súde ako aj na rozhodnutia, ktoré prebiehali na Ústavnom súde SR.

23. Na základe uvedeného mal odvolací súd za preukázané, že námietky dlžníka uvedené v odvolaní nie sú dôvodné, tieto boli vyvrátené v konaní pred okresným súdom, ktoré skutočnosti sú v napadnutom rozsudku podrobne uvedené a zdôvodnené.

24. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne aplikoval platnú právnu úpravu, vysporiadal sa so všetkými aspektmi zo zisteného skutkového stavu a podrobne svoje rozhodnutie odôvodnil. Odvolací súd uvádza, že rozhodnutie okresného súdu je dostatočné, logické, presvedčivé a právne správne, obsahuje odpovede na všetky relevantné právne otázky v konaní vznesené a bolo vykonané dokazovanie plne v súlade s procesnými zásadami, formulovanými v Civilnom sporovom poriadku.“

23. Podľa § 153 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii (účinného v čase rozhodovania) ak nie sú dôvody na zamietnutie plánu, súd do 15 dní od doručenia návrhu na potvrdenie plánu predložený plán uznesením potvrdí; prílohu uznesenia tvorí plán potvrdený súdom. V uznesení o potvrdení plánu súd rozhodne aj o skončení reštrukturalizácie.

24. Podľa § 154 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii (účinného v čase rozhodovania) súd uznesením zamietne plán, ak

a) boli podstatným spôsobom porušené ustanovenia tohto zákona o náležitostiach plánu, postupe pri príprave plánu, hlasovaní o pláne alebo iné ustanovenia týkajúce sa plánu, ak to malo nepriaznivý vplyv na niektorého z účastníkov plánu,

b) prijatie plánu bolo dosiahnuté podvodným konaním alebo poskytnutím osobitných výhod niektorému účastníkovi plánu,

c) plán nebol prijatý schvaľovacou schôdzou alebo dlžníkom; to neplatí, ak súd nahradil ich súhlas svojím rozhodnutím,

d) plán je v podstatnom rozpore so spoločným záujmom veriteľov.

25. Ústavný súd pri hodnotení postupu krajského súdu vychádzal z celkového charakteru a konštrukcie procesu reštrukturalizácie zakotveného v zákone o konkurze a reštrukturalizácii, z ktorej nepochybne vyplýva, že zodpovednosť za priebeh a dosiahnutie cieľa reštrukturalizačného konania je rozdelená medzi veriteľské orgány, správcu a súdy. Súd je v zmysle § 131 zákona o konkurze a reštrukturalizácii poverený dohľadom nad činnosťou dlžníka, správcu i veriteľských orgánov a v súvislosti s reštrukturalizačným plánom je oprávnený rozhodovať o jeho potvrdení alebo o zamietnutí. Konajúci súd nemôže reštrukturalizačný plán meniť ani vylepšovať, môže ho však uznesením zamietnuť vtedy, ak bude naplnený niektorý z dôvodov ustanovených v § 154 zákona o konkurze a reštrukturalizácii.

26. Vo svojej doterajšej judikatúre ústavný súd zvýraznil (II. ÚS 455/2012), že zo znenia § 154 zákona o konkurze a reštrukturalizácii vyplýva, že pri rozhodovaní o potvrdení alebo zamietnutí reštrukturalizačného plánu je úlohou súdu hodnotiť, či bol dodržaný zákonný postup pri tvorbe a schvaľovaní reštrukturalizačného plánu (formálne hľadisko). Zákonodarca však vyžaduje, aby súd hodnotil aj to, či porušenie pravidiel tvorby a schvaľovania reštrukturalizačného plánu malo nepriaznivý vplyv na niektorého z účastníkov plánu, či sa neposkytujú osobitné výhody niektorému účastníkovi plánu alebo či plán nie je v podstatnom rozpore so spoločným záujmom veriteľov. Na základe uvedeného možno konštatovať, že zákonodarca vyžaduje, aby súd hodnotil aj to, či reštrukturalizačný plán predstavuje také riešenie úpadku dlžníka alebo jeho hrozby, ktoré je primerané, spravodlivé, férové, adekvátne a pod. (materiálne hľadisko).

27. Okresný súd reštrukturalizačný plán zamietajúce uznesenie a krajský súd potvrdzujúce uznesenie založili na svojom zistení, že boli podstatným spôsobom porušené ustanovenia zákona o konkurze a reštrukturalizácii o náležitostiach plánu, postupe pri príprave plánu, hlasovaní o pláne alebo iné ustanovenia týkajúce sa plánu, majúce

nepriaznivý vplyv na niektorého z účastníkov plánu [§ 154 ods. 1 písm. a) zákona o konkurze a reštrukturalizácii] a že plán je v podstatnom rozpore so spoločným záujmom veriteľov [§ 154 ods. 1 písm. d) zákona o konkurze a reštrukturalizácii]. Okresný súd v odôvodnení uznesenia o zamietnutí reštrukturalizačného plánu uviedol, že postup správcu vykazuje znaky odlišného spôsobu prístupu k prihláškam jednotlivých veriteľov, použitia rozdielnych kritérií pri ich posudzovaní a rozhodovaní, ktorú pohľadávku správca poprie a ktorú nie. Uvedený postup správcu vyhodnotil ako neprípustný vzhľadom na závažnosť právnych následkov popretia pohľadávky správcem, ktorým je „odňatie“ všetkých práv veriteľovi popretej pohľadávky a v konečnom dôsledku odňatie možnosti hlasovať o pláne. Správca je povinný posúdiť prihlásené pohľadávky veriteľov na základe rovnakých kritérií, rovnakým spôsobom; v opačnom prípade tak dochádza k nezákonnej manipulácii s reštrukturalizačným konaním a zmareniu jeho základného účelu, ktorým je priaznivejšie uspokojenie veriteľov dlžníka než v konkurze za súčasného zachovania prevádzky podniku dlžníka.

28. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že jeho úlohou pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je posudzovanie právnej perfektnosti napadnutého rozhodnutia všeobecného súdu z hľadiska formálnych požiadaviek vyplývajúcich zo zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov a z týchto aspektov jeho „vylepšovanie“ (IV. ÚS 325/08), ale posúdenie jeho ústavnej akceptovateľnosti a udržateľnosti. Ústavný súd nie je ani opravným súdom právnych názorov všeobecných súdov. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktorým primárne prislúcha interpretácia aplikácia (bežných) zákonov, v zmysle judikatúry ústavného súdu by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

29. Ústavný súd sa oboznámil s odôvodnením napadnutého uznesenia krajského súdu a na tomto základe dospel k záveru, že argumentácia sťažovateľky nie je spôsobilá spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa relevantne vysporiadal so všetkými skutočnosťami rozhodnými v danej veci a svoje závery dostatočne odôvodnil, čo potvrdzujú citované časti odôvodnenia napadnutého uznesenia. Krajský súd neodmietol sťažovateľke (ako účastníkovi reštrukturalizačného plánu) poskytnutie súdnej ochrany, reštrukturalizačným plánom sa na základe odvolania predkladateľa plánu zaoberal a rozhodol o ňom. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom uvedeným v napadnutom uznesení nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojim vlastným. Keďže ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého uznesenia, už pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru o jej zjavnej neopodstatnenosti a ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

30. Ústavný súd zároveň konštatuje, že ani vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu č. k. 1 R 3/2013-1706 z 19. novembra 2018, ktorým okresný súd zastavil reštrukturalizačné konanie voči dlžníkovi, začal konkurzné konanie voči dlžníkovi, vyhlásil konkurz na majetok dlžníka a konkurz uznal za hlavné insolvenčné konanie, nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by naznačovali, že ním akokoľvek mohlo byť zasiahnuté do základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces. Napadnuté rozhodnutie okresného súdu bolo už len vyústením predchádzajúceho reštrukturalizačného konania a okrem výroku o zastavení reštrukturalizácie a vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka ním okresný súd ustanovil do funkcie správcu konkurznej podstaty [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a zároveň vyzval všetkých veriteľov dlžníka na prihlásenie svojich pohľadávok.

31. Preskúmaním tohto uznesenia (aj v kontexte záveru ústavného súdu vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu) ústavný súd ustálil, že závery okresného súdu nemožno hodnotiť inak ako ústavne súladné. V danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi

napadnutým uznesením okresného súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

32. Ústavný súd v danom prípade nezistil ani také skutočnosti, ktoré by naznačovali, že sťažovateľke nebola poskytnutá primeraná príležitosť na uplatnenie jej procesných práv v reštrukturalizačnom konaní, preto z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti odmietol aj tú časť ústavnej sťažnosti, ktorou namietala porušenie svojho základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy napadnutými rozhodnutiami. Citované ustanovenie ústavy totiž zaručuje len procedurálnu rovnosť v určitom konaní, nie „rovnosť“ v zmysle rovnakého či dokonca želaného výsledku pre každého účastníka takéhoto konania. V tejto súvislosti ústavný súd opätovne pripomína, že konkurzné a reštrukturalizačné právo nie je spotrebiteľským právom, kde by mal súd chrániť či obhajovať záujem „slabšieho“ účastníka právneho vzťahu, ale zmyslom a účelom reštrukturalizácie je kolektívne uspokojenie veriteľov a povinnosťou všetkých zúčastnených subjektov (vrátane súdov) je postupovať tak, aby sa dosiahla čo najvyššia miera uspokojenia ich pohľadávok.

33. Zároveň z napadnutých rozhodnutí nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by nimi mohlo dôjsť aj k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľky vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, preto aj v tejto časti ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 R 3/2013

34. Sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti

v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 R 3/2013, ku ktorému malo dôjsť tým, že „o návrhu Dlužníka na potvrdenie reštrukturalizačného plánu prijatého schvaľovacou schôdzou Dlužníka dňa 07.02.2014, ktorý bol na Okresný súd doručený dňa 14.02.2014, tak bolo meritórne rozhodnuté až dňa 20.09.2018, pričom k publikácii tohto meritórneho rozhodnutia došlo až 14.11.2018, t. j. až po takmer piatich rokoch!!!“.

35. Ústavný súd pri rozhodovaní o porušení práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu vychádzal zo svojej stabilizovanej judikatúry, podľa ktorej podstatou, účelom a cieľom práva na prejednanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa (I. ÚS 24/03, IV. ÚS 232/03). Zároveň zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu v nadväznosti na takto vymedzený účel označeného práva vyplýva, že ochranu základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí aj pre právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) ústavný súd poskytuje len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu podaná v čase, keď k namietanému porušovaniu práva ešte mohlo dochádzať a nečinnosť orgánu verejnej moci v tom čase ešte mohla trvať (napr. m. m. II. ÚS 387/06, IV. ÚS 46/07, IV. ÚS 263/08, I. ÚS 28/08). Uvedený názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ako to vyplýva z jeho rozhodnutia o sťažnosti č. 16970/05 vo veci sťažovateľa Miroslava Mazureka proti Slovenskej republike.

36. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu (11. januára 2019) už bola vec rozhodnutá nielen okresným súdom uznesením č. k. 1 R 3/2013-1646 z 20. júna 2018 o zamietnutí reštrukturalizačného plánu, ale aj odvolacím súdom, ktorý právoplatne rozhodol napadnutým uznesením z 20. septembra 2018 o potvrdení uznesenia súdu prvej inštancie, a preto v tomto čase už nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

37. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, pretože rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. decembra 2019

Mojmír Mamojka
predseda senátu